

**[Niels Helveg Petersen.]**

efter hans indlæg, for jeg forstod jo på hr. Jørgen Jensen, at han forsigtigt, men dog tog afstand fra den sidste del af aktionerne, hvilket unægtelig er interessant, efter at Danmarks kommunistiske parti først har været med til at ophidse stemningerne, og da man så kan se, det er ved at gå galt og aktionerne savner opbakning, skal man fra hr. Jørgen Jensens side høre, at de gik altså for vidt, og man var ikke rede til at standse på det rigtige tidspunkt.

Men det er dog i hvert fald en slags svar fra hr. Jørgen Jensen. Jeg vil gerne spørge de øvrige venstrepartier og ikke mindst fru Ebba Strange, som ikke kom ind på det: godkender man den form for aktioner? Finder man dem hensigtsmæssige, og finder man, at det var rimeligt og rigtigt at sætte dem i værk over for de højere læreanstalter, således som det er sket? Det er ikke uden interesse at få dette afklaret for den diskussion, der i øvrigt foregår om mål og midler i den politiske kamp.

Det, som er sket i de seneste dage har jo altså vist sig at være, at aktionernes uovervejede karakter har givet bagslag. I dag går rygten om, at de er fuldstændig afblæst. Man kan være sikker på, at af de mange grunde, der kunne være dertil, er der nok én, som er den vigtigste, nemlig at aktionerne fundamentalt set har savnet de studerendes opbakning. De var ved at bryde sammen, fordi de studerende ikke ville give fortsatte aktioner deres tilslutning, og det er i det hele taget det eneste lyspunkt, jeg overhovedet kan se i de begivenhedsforløb, der har været.

Venstres ordfører, hr. Christophersen, var inde på, at disse aktioner måske ikke i sig selv kunne anses for at være farlige, men dog var det, fordi man igennem aktioner som disse nedbrød respekten for loven og retsordenen. Jeg er enig i, at samfundet må være rede til indgreb, når retsordenen er truet. Men jeg vil føje til: magt er nu engang det farligste, man kan have, og derfor må magt altid anvendes med klogskab. Et samfund, der ikke er rede til at anvende sine magtmidler i givne situationer, kan ende i kaos. Et samfund, der anvender sin magt uden klogskab, ender i overgreb. Magtens problem er ikke kun den side, hr. Christophersen var inde på, men også den anden side, som ikke er mindre vigtig, men som er lidt vanskeligere at indkredse.

Jeg vil gerne citere, hvad hr. Anders Sørensen Vedel klogt sagde om dette: det er bedst at

fare sagte, om man end haver magt. Det har også gyldighed i denne situation og i andre. Jeg vil også citere, hvad Grundtvig sagde, som måske står hr. Christophersen og venstre nærmere: det var ikke godt, om alle havde magt, som de har agt.

Konflikten giver i øvrigt anledning til et par kommentarer, først om dette problem, som har været inde i debatten om universiteternes selvstyre. Ja, universiteterne skal have deres selvstyre, og jeg synes, det er godt at få slået det fast. Selvstyret betyder, at universiteterne skal have frihed til at tilrettelægge deres undervisning og forskning, jo især i konflikt med statsmagten. Hele diskussionen om undervisningsinstitutionernes afhængighed og selvstyre drejer sig jo om, at de skal være uafhængige af statsmagten. Jeg vil gerne påpege, at det, der er sket i de sidste uger, jo er et lidt andet problem, en lidt anden situation, hvor man ikke kan tale om en konflikt imellem universiteter, deres forskning, undervisning og statsmagten, men om, at institutionerne har haft behov for statsmagtens støtte. Derfor er problemet om universiteternes selvstyre ikke helt rigtigt beskrevet, således som det har været det i diskussionen. Her drejer det sig om disciplinærproblemer, og her er det undervisningsministeren og regeringen, som har ansvaret.

Hr. Brusvang var inde på problemet om styrelseslovens § 35. Jeg mener ikke, der er nogen tvivl om rækkevidden af § 35. Den betyder, at det er regeringen, undervisningsministeren, som har det egentlige ansvar i situationer som denne, og det mener jeg kunne være nyttigt at få slået fast ved denne lejlighed.

Om det lovgivningsmæssige vil jeg gerne tilføje, at det er uundgåeligt, at det, der er sket her, vil give ny næring til en diskussion om styrelsesloven. Vi ved, at styrelsesloven mange steder fungerer godt, andre steder i hvert fald ikke så dårligt, nogle steder endda uden gnidninger. Men nogle steder rejser den altså problemer. Jeg har ingen præcise anvisninger på, hvorledes styrelsesloven kan laves om, og det hører ikke hjemme i denne debat, men jeg vil gerne sige, at der kan være grund til, på baggrund af det der er sket, også at overveje justeringer i styrelsesloven, som kan forhindre, at situationer som denne opstår i fremtiden.

Så er jeg nødt til at fremdrage en ting, som ærlig talt har generet mit parti en hel del. Den 13. maj, det vil sige i morgen, udkommer et nummer af kristeligt folkepartis blad, Idépoli-